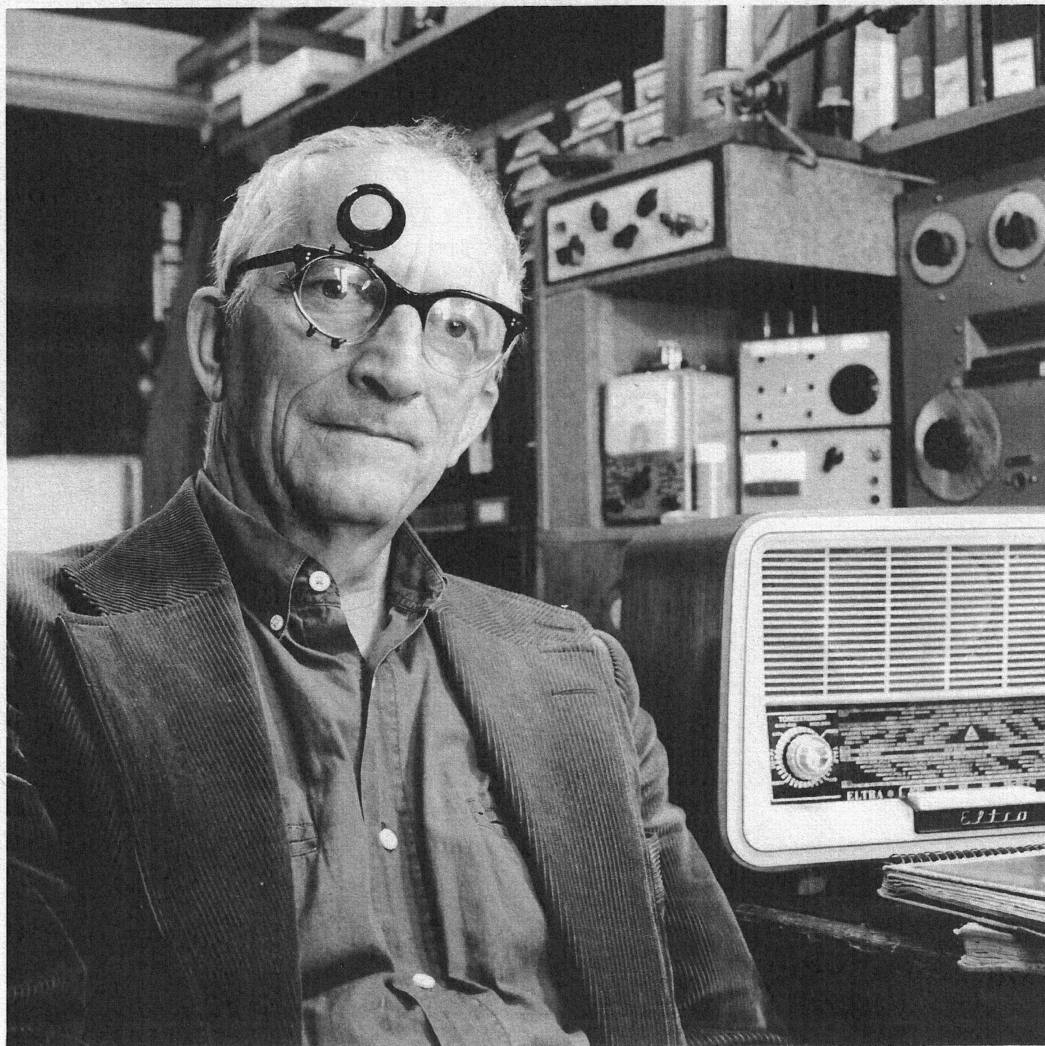
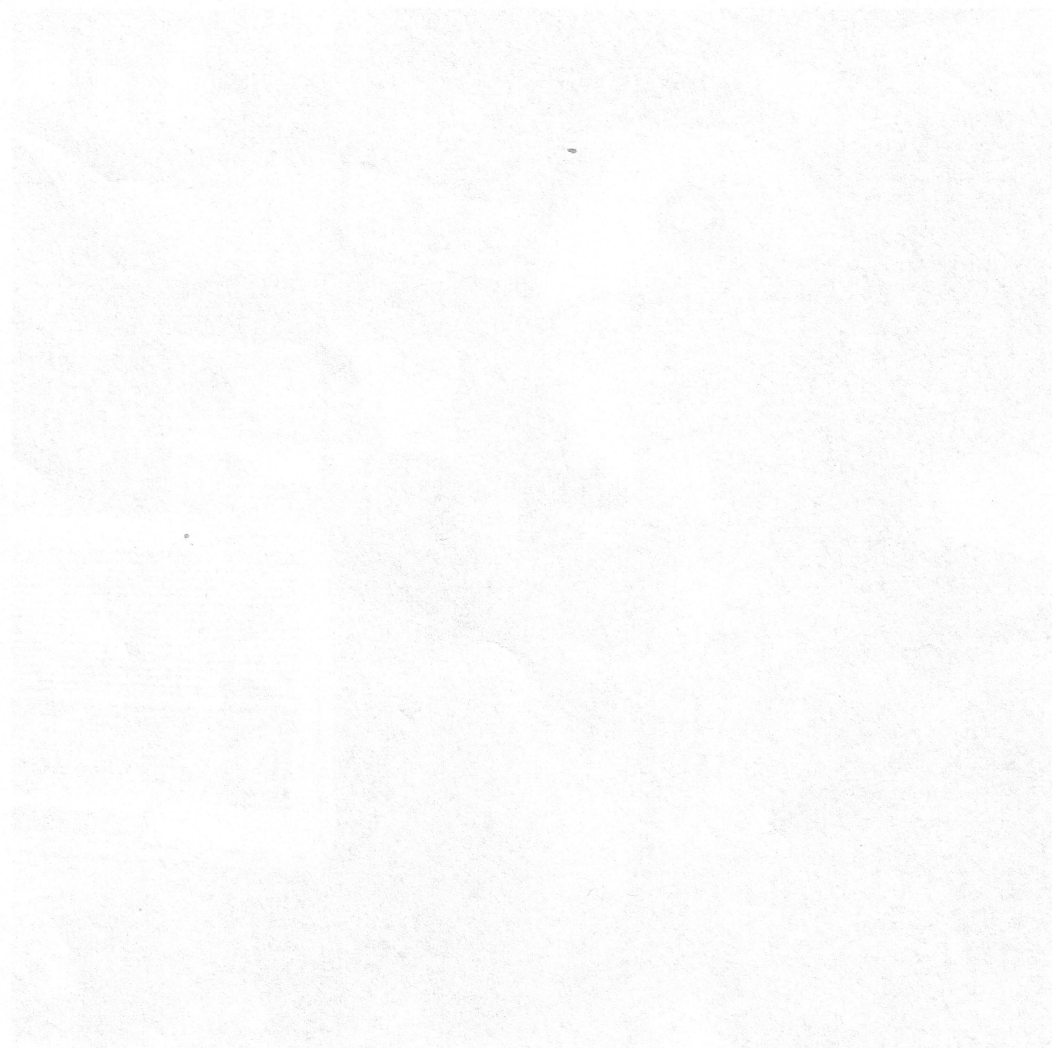

RADIO *Stikoni*

Af
Otto Bjørn Carlsen

RADIO 24/7

Billederne er venligst stillet til rådighed af:

JJ FOTO © Jørgen Jensen

Otto Bjørn Carlsen

Stig Koefoed Nielsen er født i 1932 i Gram.

Familien flyttede til Sønderborg hvor faderen, der var kemiingeniør, havde sit virke på kamgarmspinderiet, hvor han stod som ansvarlig for farveprocesserne og kvalitetskontrollen.

Stig blev præget af dette miljø. Derfor kom Stig også på Sønderborg Statsskole hvor han tog realeksamen. Han kunne sagtens være gået i faderens fodspor og læst til ingeniør og bestridt en sådan stilling. Han havde evnerne, men mere end det havde han også forretnings-talent.

I stedet for kom han i lære hos Radio Hansen der havde radiomagasinet på Perlegade. Én af Sønderborgs velrenommerede forretninger. Radio Hansen der var dygtig og

tusind stykker. Stig havde det rigtigt skidt. Røret kostede en hel ugeløn i indkøb. Mester var tavs resten af dagen. Stig turde næsten ikke komme på arbejde næste dag, men tog alligevel modet til sig. Der blev ikke nævnt et ord om røret eller talt sammen i en hel uge. Der blev heller ikke krævet erstatning for røret.

Stig fik sit svendebrev, og efter en periode i Schweiz og soldatertiden, startede han sin forretning med et godt fundament fra sin gamle læremester. Dengang var der plads til flere radioforretninger, og de havde alle nok at lave. Stig overtog forretningen i Jernbanegade i 1956 efter Duus der drev radioværksted og forretning på adressen fra 1952 til 1955. Duus solgte også dele til selvbyggere. Min storebror havde købt en krystaldetektor hos

alsidig, havde også produktion af radioer og forstærkere. Så "Stikoni", som han senere kaldte sig, tog til sig af sin dygtige læremesters viden og blev ligeledes en meget alsidig og dygtig håndværker.

En sjov, men for Stikoni selv ubehagelig, oplevelse i hans læretid var da han skulle skifte et blandingsrør, en CK1, med et splinternyt rør. Da han skulle putte det i P-soklen hoppede det fra ham og røg på gulvet og gik i

Duus i sine unge år og blev selv bidt af virussen som os andre.

Stikoni blev også løsdelsforhandler, byens største og eneste gennem 20 år. Desuden havde han udlejning af radioer og reparerede alle former for elektronik og måleinstrumenter. Selv gadelamper reparerede Stikoni, fordi han kunne slaglodde.

Hvad han ikke kunne skaffe af mekaniske dele, lavede han selv. Han brugte for ek-

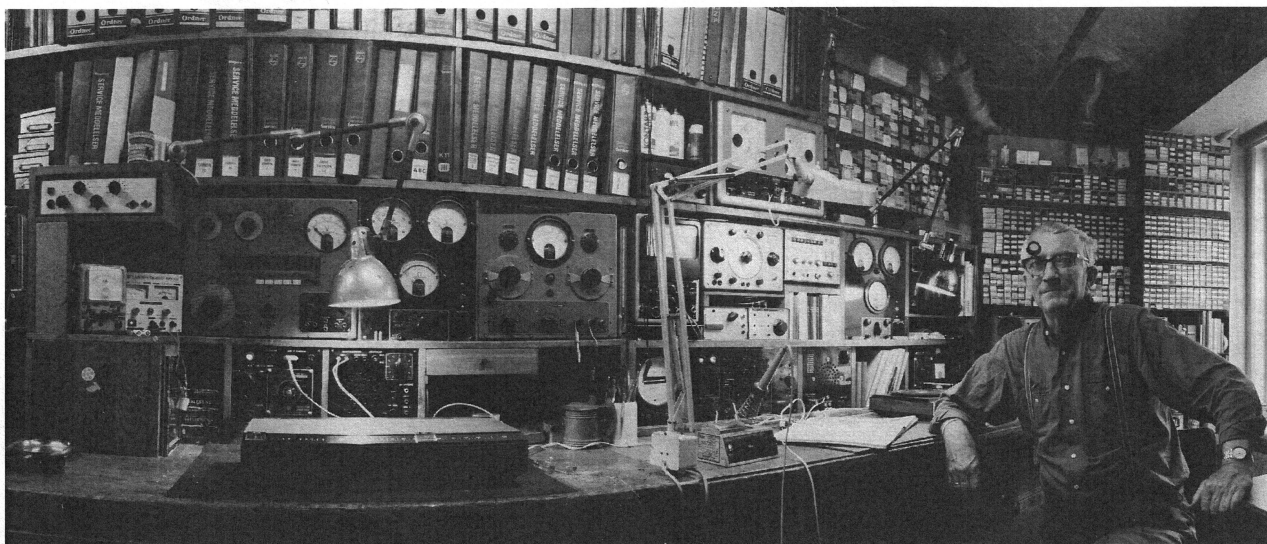
sempel sin boremaskine som drejebænk. Tilbehøret til dette havde han selv fremstillet.

Stikoni var også en pioner inden for genbrug. Ved at skille gamle udtjente apparater ad, fik han løsdele som han afprøvede og genbrugte. Han afprøvede sine rør inden han solgte dem. Udgangstransformatorer blev afprøvet og mærket med spændinger og solgt som nettransformatorer.

Skulle Stig reparere en radio, eller gik et stik i stykker, reparerede han det og det kom altid til at virke igen.

han fyldte kopperne med vand. Tog derefter dyppekogerne med bananstikkene og de blottede skruer og stak dem i sit kontrolpanel (220V), idet han sagde: "Nu ikke så pylret Carlsen". Og så fik vi vores kaffe og snakkede priser. Ind imellem ringede hans klokke og folk kom ind og spurgte efter de mest mærkelige løsdele. Stikoni havde dem og de fik lov til at betale.

Stikoni lærte mig at man skulle være venlig og høflig. Så kunne man få mere for sine varer. Folk betalte med glæde bare de fik

Han var også altid kunderne behjælpelig med gode råd, når de skulle bruge "dimser". Det tog han ikke betaling for.

At jeg kom til at kende Stig, kom sig af at han havde hørt en del om mig. Da jeg en dag kom hjem fra byen sad han og talte med min mor i stuen og kiggede på en hjemmebygget detektormodtager jeg havde bygget i min ungdom. Så var jeg accepteret og Stig fortalte at han manglede nogle ting. For at spare porto kunne han få tingene leveret gratis og til fast pris uanset styktal.

Det arrangement kom til at køre til det sidste og jeg besøgte ham mange gange og fik mangan god snak. En kop kaffe og en småkage var obligatorisk. Stikoni tog 2 kopper og gik hen til vandhanen under filebænken hvor

en god behandling, og det fik de.

Kom Stikoni hos mig og købte, skulle en god handel altid afsluttes med en øl og lidt rabat. Stikoni var en yderst reel mand og betalte altid kontant.

Stig var ikke kun den sjældent dygtige og alsidige håndværker og opfinder. Han var også kulturelt aktiv. Blandt andet samlede og byttede han frimærker. Han var med i en frimærkeklub der af og til mødtes på biblioteket. Han var også historisk interesseret og var medlem af Løvenskjold Foreningen. Han vidste en masse om krigen i 1848 og 1864. Hans hjem bar præg heraf, idet han havde en del effekter og billeder fra den tid.

Desuden var han musikalsk begavet. Hans far havde spillet cello. Den havde Stig

stående i stuen indtil den blev solgt. Selv spillede han klarinet i folkedanseorkestret i Sønderborg.

Stig var også huslig. Da hustruens helbred svigtede, klarede han det meste af husholdningen selv. De gange jeg besøgte ham, lavede han hjemmebagte rundstykker til kaffen.

De sidste år inden Stigs død var præget af en tiltagende kræftsygdom, men det fik ikke Stig til at lukke forretningen. Han sagde en dag: "Hvad med mine ting? Vil du overtage det?". Det krævede også at man skulle passe butikken. Jeg syntes det bedste ville være at lave et museum for at bevare miljøet. Museet så sin spæde begyndelse hos Kaj Anker Holst, Troels Christensen, Søren Jensen og undertegnede O.B. Carlsen, som på et stiftende møde fastlagde rammerne for et museum omkring Stikonis virksomhed.

Stikoni var sparsommelig, og han havde ikke købt butiksejendommen, men sad til leje. Til sidst betalte han kun kr. 2600,- om måneden for butik og værksted. Ejeren ville have sat huslejen op, men en god advokat sørgede for at han kunne blive for kr. 2600,- til han holdt op. Omsætningsmæssigt kunne det ikke bære en huslejestigning. Der blev til sidst kun solgt lidt stik, sikringer og ledning. Resten var museum.

En dag skete det. Stikoni var gået ned af trappen fra værkstedet til butikken da det sortnede for hans øjne. Stig var blevet blind og kunne kun svagt skimte omgivelserne. Han kunne dog se så meget, at han kunne taste faste telefonnumre ind på mobiltelefonen og holde kontakt med familie og venner under hospitalsindlæggelsen. Stig erkendte at han aldrig ville komme tilbage til sin forretning.

Under et besøg hos Stig på hospitalet fortalte han, at han ville donere alle sine ting til Sønderjyllands Radiomuseum.

Nu var Museet en realitet, men vi manglede plads. Efter at museets lokalebehov var blevet omtalt i pressen, trådte EUC Syd til

med et tilbud om lokaler. Nu var grunden lagt til et rigtigt museum.

Det var med sorg jeg modtog meddelelsen om Stigs død d. 4. juli 2008. Stig blev 76 år.

Han var et stort og imødekommende menneske som blev min gode ven. Stikoni var altid parat til at modtage ny viden og give tilbage af sin. Man kunne tale med ham om alt.

Med Stikonis død forsvandt også en virksomhed hvor man kunne få repareret snart sagt alt. Desværre bliver behovet for den slags mindre og mindre i takt med at nyt udstyr er masseproduceret til en pris der ikke gør en reparation rentabel.

Havde Stikoni levet endnu ville forretningen stadig eksistere. På grund af hans store alsidighed kunne han noget som andre ikke kunne.

Æret være hans minde.

O.B. Carlsen